

Είναι ντροπή μας, ένα γένος που με το αίμα του πύργωσε τη λευτεριά του, που περπάτησε τη δύσκολη ανηφοριά, να παραδεχτή πώς δεν μπορεί να πορπατήσει στον ίδιο δρόμο άμα ειρήνεψε, κι ότι δεν ξέρουμε εμείς να συγυρίσουμε το σπίτι, που με το αίμα μας λευτερώσαμε, αλλά ξέρουν να το συγυρίσουν εκείνοι που δεν πολέμησαν, εκείνοι που δεν πίστευαν στον αγώνα, εκείνοι που πάνε να μας αποκόψουνε από τον Χριστό, και πασχίζουνε να μας ρίζουνε στη σκλαβιά άλλων αφεντικών, που' ναι πιο δαιμονισμένοι από τους Τούρκους.

Παπουλάκος (+18/1/1861)

Παπουλάκος - Προφητείες και Θαύματα

Γεννήθηκε στο χωριό Άρμπουνα της επαρχίας Καλαβρύτων και αρχικά υπήρξε κρεοπώλης. Ήταν τελείως αγράμματος, όταν πήρε την απόφαση να ακολουθήσει τον μοναχικό βίο. Αρχικά μόνασε στην Μονή του Μεγάλου Σπηλαιού, ενώ αργότερα ασκήτεψε σε καλύβι κοντά στο χωριό του. Έμεινε στην απομόνωση για περίπου 20 χρόνια κατά τη διάρκεια των οποίων έμαθε γραφή και ανάγνωση. Σε ηλικία 80 ετών πήρε την απόφαση να κηρύξει. Η φήμη του διαδόθηκε γρήγορα, αφού είχε τον δικό του τρόπο να συνεπαίρνει το κοινό του. Κυρίως κήρυττε εναντίον της μοιχείας, της κλοπής και υπέρ της προσευχής. Μέσα από τα κηρύγματα του καυτηρίαζε την πολιτική της Βαυαρικής διακυβέρνησης και την συγκατάβαση σε αυτήν της Συνόδου της Εκκλησίας. Παραπέμφθηκε ενώπιον του Επισκόπου Καλαβρύτων, ο οποίος τον επέπληξε και του ζήτησε να περιορίσει τα κηρύγματα του.

Έξι μήνες αργότερα ο Παπουλάκος ξεκίνησε περιοδεία στην νότια Πελοπόννησο συγκεντρώνοντας χιλιάδες κόσμο στο πέρασμα του. Ύστερα από πιέσεις, ο Όθων υπέγραψε διάταγμα για τον περιορισμό του Παπουλάκου σε μοναστήρι. Ο Παπουλάκος κατέφυγε στην Μάνη για να σωθεί. Η αντίδραση της κυβέρνησης ήταν να στείλει άμεσα τον Στρατηγό Γενναίο Κολοκοτρώνη με επιτελείο αξιωματικών για να οργανώσει την σύλληψη του. Ο στρατός έφτασε τη νύχτα, αλλά το πρωί βρέθηκε περικυκλωμένος από 2000 Μανιάτες. Ακολούθησε εξέγερση των Μανιατών, ενώ σε πολλές περιπτώσεις ο στρατός έδινε μάχη σώμα με σώμα με τους οπαδούς του Παπουλάκου. Τελικά στις 21 Ιουνίου 1852 συνελήφθη από τον στρατό, ύστερα από προδοσία, και μεταφέρθηκε στις φυλακές του Ρίου όπου έμεινε δύο χρόνια στην απομόνωση. Επρόκειτο να δικαστεί από το κακουργιοδικείο Αθηνών ως στασιαστής, αλλά τα γεγονότα του Κριμαϊκού πολέμου υποχρέωσαν τον Όθωνα να του δώσει αμνηστία. Το 1854 εξορίστηκε στη Μονή Παναχράντου της Άνδρου, όπου απεβίωσε στις 18 Ιανουαρίου 1861 και ετάφη. Κατά τη διάρκεια της παραμονή του στο μοναστήρι, δεχόταν πλήθος επισκεπτών.

Η σκέψη του επηρεάστηκε πολύ από τον πνευματικό του δάσκαλο Κοσμά Φλαμιάτο, των οποίων η δράση υπήρξε παράλληλη και η διδασκαλία παρόμοια.

Wikipedia

Παπουλάκος: Άγνωστες Προφητείες και Θαύματα!

Διαβάστε την Εισαγωγή του έργου μας: «Παπουλάκος: Άγνωστες Προφητείες και Θαύματα», για τον Παπουλάκο, τον μοναχό Χριστόφορο Παναγιωτόπουλο, τον Προφήτη του Μοριά, τον οποίο κυνήγησε τόσο πολύ η τότε εξουσία, αλλά που αγάπησε με τόσο πάθος ο λαός!...

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

«Ομόφρονas έσχεs, Χριστοφόρε, της Μάνης, Μορέωs τε Λαούs, κατά της αθεότητοs και της κοινήs συγχύσεωs, ην εν Ελλάδι έφερον άθεα γράμματα Μάουερ».

Χειμώνas καιρόs!.. Τέλη του 1970 και αρχέs του 1971... Καθισμένοs στο τζάκι του σπιτιού μασ στο Συράκοβο, μια αγροτική περιοχή του χωριού, που με γέννησε, το Βεσίνι Καλαβρύτων, έβλεπα τις φλόγεs της φωτιάs να χορεύουν παιχνιδιάρικα μπροστά στα μάτια μου, ενώ την ίδια στιγμή άκουγα με μια ξεχωριστή ευχαρίστηση τα λόγια του γερο-Καρυδόγιαννη(1), ο οποίοs μου διηγείτο σαν παραμύθι όλα όσα έζησε και πέρασε στη ζωή του.

Κάποια στιγμή, συνειδητοποιώνταs πόσα πράγματα γνώριζε αυτόs ο σεβαστόs γέρονταs, μου γεννήθηκε η ιδέα να γράψω

την ιστορία του χωριού μου, αφού ο παραπάνω γέροντας, όχι μόνον γνώριζε πολλά ιστορικά στοιχεία, αλλά κουβαλούσε πολλά βιώματα και εμπειρίες, που συγκλόνιζαν τον όποιο ακροατή, μεταξύ των οποίων και τον γράφοντα! Αυτός και ο λόγος που γράφτηκε τελικά το βιβλίο μου «Το Βεσίни και η ιστορία του», που μνημονεύεται σε όλα σχεδόν τα δημοσιευμένα βιογραφικά σημειώματα του συγγραφέως από το 1980 μέχρι σήμερα(2), αλλά που ως έργο υπάρχει και σήμερα σε ανέκδοτη μορφή, όπως αυτή βρίσκεται στα χέρια της ταπεινότητάς μου απaráλλαχτο κι ανέγγιχτο από εκείνη την εποχή!

Προς τα τέλη της Ανοιξέως του 1971, τελειώνοντας το παραπάνω βιβλίο, ο μπαρμπα-Γιάννης μου μίλησε και για τον Παπουλάκο, που έγινε η αφορμή για την συγγραφή πολλών άρθρων και βιβλίων(3) κατά την μακρά διάρκεια της συγγραφικής και δημοσιογραφικής μας πορείας! Ομολογώ ότι τα όσα άκουσα γι' αυτήν την άγια μορφή του άγνωστου καλόγερου, με σημάδεψαν σε όλη τη ζωή μου και δεν είναι λίγες οι φορές που μνημονεύω αυτόν τον μοναχό λες και εκπληρώνω το αιώνιο καθήκον μου για ένα κεράκι στη μνήμη του. Ποιος ήταν, όμως, ο Παπουλάκος; Ποιος ήταν αυτός ο γέροντας που έκανε τόσους και τόσους ανθρώπους όχι μόνον του χωριού μου, αλλά και των γύρω περιοχών, να συγκινούνται(4) και μόνον στη μνήμη του μεγάλου αυτού προφήτη του Μοριά;

Η γιαγιά του γράφοντος Γεωργία Βάρδα-Σακκέτου-Σταθοπούλου, που του μίλαγε συνεχώς για τον Παπουλάκο, τον οποίον είχε δει και ακούσει ο πατέρας της όταν επισκέφθηκε το χωριό μας Βεσίни Καλαβρύτων.

Ο μπαρμπα-Γιάννης δεν γνώριζε το όνομά του Παπουλάκου. Ίσως και να μου το είχε πει και να μην έδωσα τότε σημασία, διότι δεν είχα σκοπό να ασχοληθώ με προφητείες.

Ούτε, βεβαίως, και η γιαγιά μου η «Τσιοτσιογιωργούλα» (Γεωργία Βάρδα – Σακκέτου – Σταθοπούλου), μητέρα του πατέρα μου Παναγιώτη Σακκέτου, που μου μιλούσε συνεχώς με προφητείες του Παπουλάκου, είχε αναφέρει κάτι για την ζωή της σεβάσμιας αυτής μορφής.. Αλλ' ούτε και ο γερο-Βαρδαναστάσης(5), αδελφός της γιαγιάς μου, είχε την δυνατότητα για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τον Άγιο της Πελοποννήσου, που δεν άφηνε κουβέντα για κουβέντα χωρίς αναφορά στις προφητείες του προφήτη του Μοριά!

Το ερώτημα που με απασχολεί ακόμη και σήμερα είναι το εξής: Ήταν αυτός ο Παπουλάκος, ο κατά κόσμον Χριστόφορος Παναγιωτόπουλος από τα Άρμπουνα Καλαβρύτων, ή κάποιος άλλος, που πέρασε απ' το χωριό μας το Βεσίни Καλαβρύτων, όπως και τόσοι άλλοι παπουλάκηδες;

Κοντολογίς, οι προφητείες, που έφθασαν μέχρι εμάς ήταν του γνωστού Παπουλάκου, που γράφουμε σ' αυτό το βιβλίο και θεωρείται προφήτης του Μοριά, ή μήπως κάποιου άλλου παπουλάκου, όπως για παράδειγμα του Κοσμά του Αιτωλού, που πέθανε λίγα χρόνια πριν γεννηθεί ο άγιος της Πελοποννήσου, αλλά ενδεχομένως να είχε περάσει απ' τα χωριά μας; Και τούτο διότι πολλές προφητείες του Πατροκοσμά τις ακούμε απ' το στόμα του Παπουλάκου με μικρές

παραλλαγές, όπως διαπιστώνουμε διαβάζοντας το πολύ σημαντικό βιβλίο του Επισκόπου Φλωρίνης Αυγουστίνου Καντιώτη: «Κοσμάς ο Αιτωλός»(6).

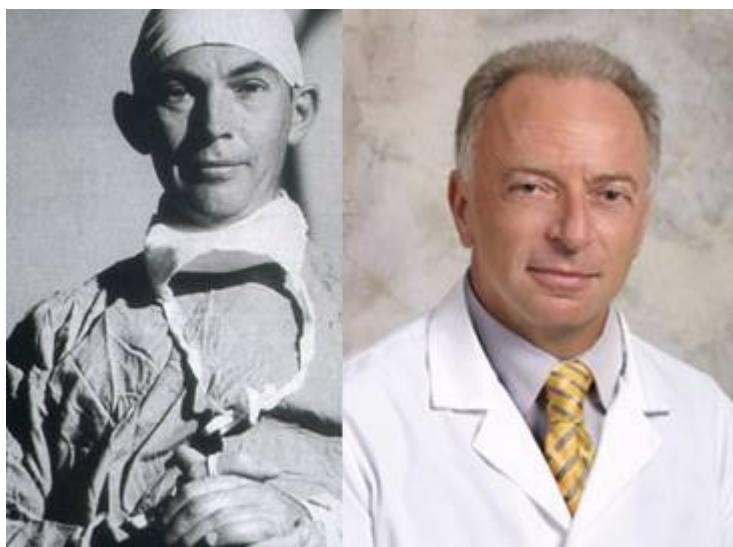
Αυτό, βεβαίως, θα φανεί αμέσως στην πορεία της παρούσης ερεύνης, που ως ιστορική πραγματεία κρατάει στα χέρια του ο αναγνώστης και η αναγνώστρια και το συμπέρασμα θα το βγάλουν αβίαστα οι άνθρωποι, που μου κάνουν την τιμή να διαβάσουν αυτό το βιβλίο.

Εκείνο, όμως, που θυμάμαι είναι ότι κρατούσα τις προφητείες, που μου εδιηγήτο ο μπάρμπα-Γιάννης, σε διάφορες πρόχειρες σημειώσεις, διότι είχα τελειώσει την συγγραφή του ιστορικού βιβλίου για το χωριό μου και ήδη ήμουν έτοιμος ν' αναχωρήσω για την Αθήνα όπου με είχαν ειδοποιήσει για εργασία, όπως έγινε την 26ην Ιουλίου 1971 στα Ναυπηγεία Σκαραμαγκά.

Θέλω, όμως, να είμαι ειλικρινής με τους φίλους αναγνώστες και τις φίλες αναγνώστριες και για έναν ακόμη λόγο:

Εκείνο που με έκανε επιφυλακτικό και να μην επιθυμώ την δημοσίευση αυτών των προφητειών μέσα στο βιβλίο μου για το Βεσίνι Καλαβρύτων, ήταν επειδή ο μπάρμπα-Γιάννης είχε, πέραν των άλλων, και έναν ποιητικό οίστρο λέγοντας ορισμένα πράγματα σε ποιητική (έμμετρη) μορφή, δεδομένου ότι ήξερε πάρα πολλά δημοτικά τραγούδια και είχε τη δυνατότητα να κάνει επί τόπου πολλές παραφράσεις των τραγουδιών αυτών, κάτι το οποίο υιοθέτησε και ο γράφων, που επί χρόνια ασχολήθηκε με την ποίηση, ιδίως την έμμετρη ακροστιχίδα. Έτσι, αυτές οι προφητείες του Παπουλάκου, δεν μπορούσαν να εξακριβωθούν ή να διασταυρωθούν για το πώς ακριβώς ειπώθηκαν από τα χείλη του Παπουλάκου ή του όποιου παπουλάκου στα χωριά της Πελοποννήσου και ιδίως της επαρχίας Καλαβρύτων και πώς ακριβώς διαδόθηκαν από στόμα σε στόμα, διότι ούτε βιβλία είχαμε να διαβάσουμε, ούτε γνωρίζαμε τίποτε περί δημοσιεύσεως παρομοίων προφητειών.

Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο, που με έκανε διστακτικό και που πρέπει να σημειώσω, είναι το γεγονός, ότι ήταν παρακινδυνευμένο για την εποχή εκείνη να λες πράγματα, που σήμερα είναι αυτονόητα, όπως για παράδειγμα η κλωνοποίηση ή τόσες άλλες επιστημονικές ανακαλύψεις, που μιλάμε στο άρθρο μας: «Από τον Παπουλάκο στη σημερινή εποχή!..».

Αριστερά: Κρίστιαν Μάρναρντ (1922-2001). Ο διάσημος φιλέλληνας καρδιοχειρουργός που έκανε την πρώτη μεταμόσχευση καρδιάς σε άνθρωπο! Τιμήθηκε από την Ελληνική πολιτεία, που του έδωσε την ιδιότητα του Έλληνα πολίτη, ενώ ο γράφων είχε την ευκαιρία να τον γνωρίσει προσωπικά στο Ξενοδοχείο «Μεγάλη Βρετανία», λίγο πριν τον θάνατό του. (Η φωτογραφία είναι από την Εγκυκλοπαίδεια «Μαλλιάρης-παιδεία»).

Δεξιά: Ανδρέας Τζάκης, ο διάσημος Έλληνας χειρουργός, που θέλησε να κάνει μεταμόσχευση ήπατος στον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών κ Χριστόδουλο, στο Μαϊμί, τον Οκτώβριο του 2007, έστω και χωρίς επιτυχία, λόγω της προχωρημένης νόσου.

Ρωτώ, λοιπόν, τους καλόπιστους αναγνώστες: Ποιος σοβαρός άνθρωπος, για παράδειγμα, θα μπορούσε να μιλήσει για την μεταμόσχευση της καρδιάς πριν εμφανισθεί στην παγκόσμια σκηνή ο Κρίστιαν Μπάρναρντ, αυτή η μεγάλη μορφή της καρδιοχειρουργικής επιστήμης;

Αντιλαμβάνεται κανείς τι ρίσκο θα μπορούσε να αναλάβει ο γράφων δημοσιοποιώντας παρόμοιες προφητείες του γνωστού μας Παπουλάκου ή του όποιου παπουλάκου χωρίς τον κίνδυνο να χαρακτηριστεί τουλάχιστον γραφικός!

Μετά από τόσα χρόνια κι ενώ όλα αυτά κατακάθισαν στο μυαλό μου, θα έλεγα ότι οι προφητείες, που άκουγα τότε από τον μπάρμπα-Γιάννη και έγραφα το βιβλίο μου (1970), πρέπει να είχαν ενισχυθεί ως επιχειρηματολογία, από το γεγονός ότι ο Κρίστιαν Μπάρναρντ(7), που γνώρισα προσωπικά πολύ αργότερα στο ξενοδοχείο «Μεγάλη Βρετανία» των Αθηνών, ήδη είχε πραγματοποιήσει την πρώτη στον κόσμο εγχείρηση ανοιχτής καρδιάς το 1967 στο Κέιπ Τάουν, ενώ τον Δεκέμβριο του ίδιου χρόνου είχε κάνει την πρώτη μεταμόσχευση ξένης καρδιάς σε άνθρωπο!

Φαίνεται, ότι το γεγονός αυτό είχε προβληματίσει πολλούς διαβασμένους ανθρώπους του χωριού μας, που έρχονταν ως παραθεριστές τα καλοκαίρια και γνώριζαν πολύ καλά την Ελληνική Μυθολογία, ό,τι καλύτερο δηλαδή για τους μύθους, τις ιστορίες και τις προφητείες, που μου έλεγε συνεχώς ο μπάρμπα-Γιάννης, από τον Ηρακλή μέχρι τον Παπουλάκο!

Όλα αυτά, όμως, απασχολούσαν τους «ειδικούς» και όχι ένα εικοσάχρονο παιδί, που κοίταζε πώς να βρει έναν τρόπο να βγάλει το ψωμάκι του και όχι ... πώς θα έρθει ο κόσμος ανάποδα, ή μιλώντας και γράφοντας για πράγματα, που δεν μπορούσε να τα χωρέσει τότε το μυαλό ενός νεαρού και άδολου ανθρώπου.

Σήμερα, ασφαλώς, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα γιατί πολλές επιβεβαιωμένες προφητείες του όποιου Παπουλάκου ή παπουλάκη έχουν επαληθευτεί και πολλά πράγματα θεωρούνται αυτονόητα.

Ο χάρτης με τις δύο πρώτες περιόδους του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού, όπου η δεύτερη εμφανίζει τον Πατροκοσμά να περνά από τα μέρη της Αχαΐας.

Θα επαναλάβω, όμως, την φράση «του όποιου Παπουλάκου ή Παπουλάκη», διότι στην πορεία της δικής μας συγγραφικής και ιστορικής διαδρομής, απεδείχθη ότι παπουλάκηδες (καλόγεροι με

προφητικό ή όχι χάρισμα) υπήρχαν πάρα πολλοί στην Πελοπόννησο και δεν ήταν μόνον ο Χριστόφορος Παναγιωτόπουλος, από τα Άρμπουνα Καλαβρύτων, που γράφουμε σ' αυτό το βιβλίο.

Ενδεχομένως, όπως γράψαμε προηγουμένως, να είχε περάσει από τα χωριά μας και ο ίδιος ο Κοσμάς ο Αιτωλός, δεδομένου ότι μέσα στο βιβλίο του Επισκόπου Αυγουστίνου Καντιώτου, Μητροπολίτου Φλωρίνης: «Κοσμάς ο Αιτωλός 1714-177», υπάρχει ένας χάρτης της δεύτερης περιοδείας του Πατροκοσμά (1763-1773) όπου δείχνει τον μεγάλο αυτό προφήτη του Γένους να περνά από το Νομό Αχαΐας, όπου και τα χωριά τα δικά μας!

Πολλοί, λοιπόν, οι παπουλάκηδες!... Δεν είναι τυχαίο το γεγονός, ότι ο ίδιος ο μπαρμπα-Γιάννης μου ανέφερε ένα περιστατικό, που έχει να κάνει με ένα πρόσωπο του γενεαλογικού μου δένδρου, του περίφημου αγωνιστή του '21 και μετέπειτα «λήσταρχου» Κατσιαβόγιαννη, του οποίου η ιστορική αναφορά υπάρχει μέσα στο βιβλίο μας «Το Βεσίφι και η ιστορία του» (8).

Τα λέγω αυτά διότι ήταν μια συνήθεια της εποχής εκείνης, πολλοί γέροντες η γερόντισσες, για διάφορους προσωπικούς ή συνειδησιακούς λόγους, να γίνονται μοναχοί (Παπουλάκηδες ή Καλόγριες), όπως και ο παππούς της μητέρας μου Κανέλλας Ζαφειροπούλου – Σακκέτου, ο περίφημος στην περιοχή «Χατζηαράκης»(9), που πέθανε ως καλόγηρος στο μοναστήρι της Αγίας Παρασκευής στη Βάχλια (10), παρά το γεγονός ότι είχε οικογένεια και παιδιά. Κι όμως!.. «Παπουλάκη» τον φώναζαν κι αυτόν!..

Βεβαίως, για μοναχούς «παπουλάκηδες» κάνουν λόγο και άλλοι ιστορικοί, όπως γράφουμε σε ειδικό κεφάλαιο σ' αυτό το βιβλίο: Θεόδωρος Ρηγόπουλος, γραμματεύς των Κολοκοτρωναίων και του Νικηταρά, Μπάμπης Άννινος, Κωστής Μπαστιάς, Κώστας Σαρδελής, με τον οποίον κάναμε και εκπομπές στην τηλεόραση, Δημήτρης Τσάκωνας, Ανδρέας Νασιόπουλος, π. Νεκτάριος Μουλατσιώτης, Αθανάσιος Καφιώτης, και τόσοι άλλοι. Οι περισσότεροι τον τιμούν και μάλιστα με δέοντα σεβασμό, κάποιοι άλλοι, όμως, τον ειρωνεύονται, όπως για παράδειγμα ο Μπάμπης Άννινος (11), που έγραψε πολλά εις βάρος του μεγάλου αυτού προφήτη του Μοριά.

Όμως, «η τάσις προς το ειρωνεύεσθαι και κακολογείν είναι ένδειξις κακής ανατροφής», έλεγαν οι πρόγονοί μας(12). Και ίσως αυτό να το αγνοούσε ο Μπάμπης Άννινος, που δεν θέλησε να σκύψει περισσότερο στο έργο ενός Παπουλάκου, παρά το γεγονός ότι ήταν σύγχρονός του και παρά το γεγονός ότι ο ίδιος υποστηρίζει ότι: «Ο λαός του συμπαραστάθηκε. Η εξουσία τον κατεδίωξε»(13) Ήταν απαίδευτος ο Παπουλάκος, λέει ο Μπάμπης Άννινος!.. Αγράμματος, δηλαδή!..

Μα τόσοι και τόσοι άγιοι δεν ήσαν απαίδευτοι και αγράμματοι; Το Αγιολόγιον της Ορθοδοξίας μας είναι γεμάτο από παρόμοιους ανθρώπους! Είχαν, όμως, το χάρισμα του Θεού να επικοινωνούν με τον κόσμο και να τον διδάσκουν με τα θεία λόγια της Αγίας Γραφής, το «Βαγγέλιο», που λέγανε οι φτωχοί κι αγράμματοι πατεράδες μας!... Κι αφού έτσι είχαν τα πράγματα γιατί οι υμνογράφοι της Εκκλησίας μας του αφιέρωσαν ολόκληρες ακολουθίες, παρακλητικούς κανόνες και τόσους ωραίους ύμνους; Μήπως διότι η σοφία αυτού του απλοϊκού γέροντα ξεπερνούσε σε βαθμό ευφύιας ορισμένους «γραμματιζόμενους» της εποχής εκείνης, που έσπερναν παντού τα λεγόμενα «άθεα γράμματα»;

«Χάρις εν σοι εδόθει κλεινέ, του διηγείσθαι μεγαλεία του πλαστού σου, παρά τους σοφούς ποιούντος, Γεννησαρέτ αλιείς, και μωρά του κόσμου προεκλέξαντος, στομώσαι σοφούς της γης, δυνατούς αποπλίσασθαι, και πάντας όσοι την τε πίστιν διώκουσι, και την αίρεσιν εισηγούνται οι πάντολμοι. Οθεν και συ κατήσχυνας, στομώσαι τους άθεα γράμματα φέροντας ώδε, εν τη κυτίδι του πνεύματος, και μη εδραιώσαι εν καρδίαις του λαού σου τα ιερά αυτά»!

Αλλά δεν πειράζει!... «Από τους διαβασμένους θα σας έρθει το κακό», έλεγε ένας άλλος Παπουλάκος, ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, που πέθανε λίγα χρόνια πριν γεννηθεί ο Παπουλάκος του

Μοριά(14). Κι αυτό το βλέπουμε σήμερα!.. Το νιώθουμε!... Το βιώνουμε!.. Το ζούμε με όσα μας «διδάσκουν» οι λεγόμενοι «διαβασμένοι», «διανοούμενοι» και «μορφωμένοι»!..

Θεέ μου!.. Πόσο δίκιο είχε ο Παπουλάκος!...

Ακόμη περισσότερο όταν αυτά τα γεγονότα γινόντουσαν σε μία εποχή που ενώ ο κόσμος ήταν πιστός στον Χριστό, η επίσημη πολιτεία γκρέμιζε τα «βλαπτικά» μοναστήρια και άρπαζε ακόμη και τα καντήλια!

Ας θυμηθούμε για λίγο τι γράφει ο Κωστής Μπαστιάς μέσα στο βιβλίο του «Παπουλάκος» όπου ο Άγιος της Πελοποννήσου, που τότε τον έλεγαν Χριστοπανάγο, ρωτώντας έναν ιερωμένο της εποχής, τον πατέρα Ιγνάτιο, γιατί ξεκληρίζεται η Ορθοδοξία, λαμβάνει την ακόλουθη απάντηση: «Γιατί η Αθήνα είχε πάρει την απόφαση να κλείσει πολλά μοναστήρια. Τάβρισκε περιττά και βλαφτικά...»(15)

Λένε πολλοί: «Μα γιατί, κύριε Σακκέτο, ασχολείσθε με προφητείες, ενώ θα μπορούσατε να ερευνήσετε κάτι άλλο, πιο επίκαιρο;».

Η απάντησή μου είναι ότι: Πιο επίκαιρος και διαχρονικός από τον Παπουλάκο δεν υπάρχει σήμερα!.. Κι όχι μόνον!..

Πολλοί άλλοι ερευνητές, λόγιοι ή ιστορικοί (και δεν μιλάω για ιερωμένους που είναι η φύση της αποστολής τους αυτή), έχουν ασχοληθεί με προφητείες ή έχουν ονομάσει τα έργα τους με τίτλο, που έχει σχέση με τις προφητείες. Να θυμίσω μερικούς;

✠ Ο Θεμιστοκλής Αθανασιάδης Νόβας (1896-1961) έχει γράψει το έργο: «Ψυχάρης: Ο ένοπλος προφήτης του δημοτικισμού».

✠ Ο Χρήστος Γιανναράς (1935-) έχει γράψει το έργο: «Η κρίση της προφητείας».

✠ Ο Χρήστος Ζαλοκώστας (1896-1975) έχει γράψει το έργο: «Σωκράτης: Ο προφήτης της αρχαιότητας».

✠ Ο Κωστής Παλαμάς (1859-1943) έχει γράψει ποιητικό έργο με τίτλο: «Προφητικός».

✠ Ο Άγγελος Σικελιανός (1884-1951) έχει γράψει τραγωδία με τίτλο «Σίβυλλα».

✠ Η Μελισσάνθη (Ηβη Κούγια – Σκανδαλάκη: 1907-1990) σε μία από τις ποιητικές συλλογές της έχει τον τίτλο: «Προφητείες» .

✠ Ο Βασίλης Λιάσκας (1913-1982) έχει γράψει το έργο: «Προφητεία ή ο μεθυσμένος βάτραχος».

✠ Η φιλόλογος Πόπη Πασπαλιάρη έχει γράψει έργο για τον Νικόλαο Καβάσιλα(16) και για το πώς η μεγάλη αυτή μορφή προέβλεψε την πτώση της Κωνσταντινουπόλεως και ζήτησε την μεταφορά της Βασιλεύουσας στην αρχαία Ολυμπία!

✠ Αλλά και πλήθος άλλων συγγραφέων και ιστορικών έχει ασχοληθεί με ιδιαίτερο ζήλο στο θέμα των προφητειών, όπως αναφέρουμε λεπτομερώς στο τέλος του βιβλίου με την Βιβλιογραφία μας.

Παραδίδω, λοιπόν, το έργο τούτο με την διαβεβαίωση, ότι γράφτηκε με πόνο ψυχής και κατάθεση καρδιάς!.. Είναι το μόνο κεράκι που μπορώ ν' ανάψω στη μνήμη του Παπουλάκου μας, που με τόσο πάθος μου μίλησε ο γερο-Καρυδόγιαννης, η γιαγιά μου, η μάνα μου, ο πατέρας μου και τόσοι άλλοι!.. Είναι το μόνο κεράκι που μπορώ ν' ανάψω στην Παναγία για όλους αυτούς, που ασχολήθηκαν με την αγία αυτή μορφή του Μοριά, όπως για παράδειγμα ο κοσμογάπητος π. Νεκτάριος Μουλατσιώτης, που ανέδειξε, πέραν των άλλων, και την χριστιανική μουσική σε ένα άλλο τιμητικό βάθρο του Ελληνο-Ορθόδοξου Πολιτισμού! Κι όλα αυτά όταν θυμάμαι με συγκίνηση το γεγονός, ότι ο ίδιος ο Παπουλάκος χόρευε σαν άκουγε τον ταμπουρά, όπως διηγείται ο Θεόδωρος Ρηγόπουλος στα Απομνημονεύματά του!

Και για έναν ακόμη λόγο:

Όταν κάποια στιγμή θέλησα να γράψω ένα άρθρο(17) για μία προφητεία του Παπουλάκου ή κάποιου άλλου Παπουλάκη σχετικώς με έναν δούλο του Χριστού που θα έρθει να σώσει την Εκκλησία μας και ο άδολος συνειρμός του γράφοντος πήγε με κάποιον προβληματισμό στον σημερινό Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος κκ Χριστόδουλο (δούλος Χριστού > Χριστού δούλος > Χριστόδουλος;), μετά μεγάλης θλίψεως διαπίστωσα την οργίλη αντίδραση ενός ατόμου, ο οποίος προφανώς, για δικούς του λόγους (ίσως να μιλούσε και την «φωνή του Κυρίου του») θέλησε να με πάρει στο τηλέφωνο και να αντιδράσει για όσα έγραψα, με φανερή την πρόθεσή του να με «πείσει» να μη ξαναγράψω καλά λόγια για τον σημερινό Προκαθήμενο της Ελλαδικής Εκκλησίας, που αυτήν την ώρα, κατά την οποίαν γράφονται αυτές οι αράδες, δοκιμάζεται με το μεγάλο πρόβλημα της υγείας του και βρέθηκε στο Μαϊάμι για μεταμόσχευση ήπατος, που τελικώς δεν έγινε και ο Θεός πλέον γνωρίζει τι θα αποφασίσει για τον άνθρωπο, που σήκωσε στους ώμους ένα βαρύ φορτίο του Ελληνισμού και της Ορθοδοξίας!..

Τι άλλο μπορώ να πω ή να υποθέσω; Προσπάθεια φιμώσεως της όποιας αλήθειας; Επιχείρηση αποπροσανατολισμού του κόσμου, συσκότιση, ασάφεια, παραπλάνηση ή συγκάλυψη της ιστορικής αλήθειας; Δεν ξέρω.

Ένα μονάχα, όμως, μπορώ να πω ως άλλη μια κατάθεση καρδιάς:

Θέλω να ευγνωμονήσω πολλούς ανθρώπους, που με βοήθησαν σ' αυτήν την προσπάθειά μου, ιερωμένους και ιστορικούς ή άλλους λόγιους και επιστήμονες, όπως και τους Εκδοτικούς οίκους «Δομή» και «Μαλλιάρης – παιδεία», που αποτελούσαν για τον γράφοντα την προέκταση της πέννας του, δεδομένου ότι είχα την δυνατότητα της άμεσης αναζήτησης και διασταύρωσης των στοιχείων, που επιθυμούσα, σε συνδυασμό με τις πανέμορφες εικόνες, που διάνθισαν τα κείμενά μου. Ο Θεός να τους φωτίζει και να τους χαρίζει δύναμη και υγεία, για να συνεχίζουν το θεάρεστο και ψυχωφελές έργο τους για τον Ελληνισμό και την Ορθοδοξία! Εύγε!..

Θα κλείσω την εισαγωγή μου λέγοντας προς τους αναγνώστες τα εξής:

Έλληνες και Ελληνίδες, μην ακούτε τις όποιες παραπλανητικές σειρήνες, που με τον άλφα ή βήτα τρόπο προσπαθούν να σας παρασύρουν για να γονατίσετε κάτω από το βάρος των δήθεν αποκαλύψεων και των όποιων αντιχριστιανικών ή ψευδοπροφητικών κειμένων, δεδομένου ότι μόνον δια του φόβου και της αγωνίας μπορούν να σας ελέγχουν!

Ο Ελληνισμός και η Ορθοδοξία, όπως ολόκληρη η ανθρωπότητα, διαβαίνουν αυτή τη στιγμή μια νέα Ερυθρά Θάλασσα, με όλους τους κινδύνους, που εγκυμονεί η προσπάθεια αυτή. Περνάμε πολλές δυσκολίες και ενδεχομένως να περάσουμε κι άλλες πιο οδυνηρές!.. Το τέλος, όμως, θα είναι θριαμβικό για όλους μας και δεν μπορεί ο Θεός, που άφησε τον πλανήτη να ζήσει 4,5 δισεκατομμύρια χρόνια να τον καταστρέψει μέσα σε λίγα χρόνια!.. Ο νέος Ανθρώπινος Πολιτισμός βρίσκεται ήδη προ των θυρών μας!

Ο Θεός αγαπάει τον άνθρωπο κι αυτό θα το διαπιστώσουμε όλοι μας μέσα σε λίγα χρόνια με όλα όσα θα συμβούν από τον ίδιο τον άνθρωπο, που η ανάγκη για επιβίωση θα τον κάνει να λάβει τα απαραίτητα μέτρα, ώστε όχι μόνο να νικήσει, αλλά και να θριαμβεύσει! Αρκεί να έχουμε εμπιστοσύνη στον Θεό, πίστη στις δυνάμεις μας και να αγαπάμε τους συνανθρώπους μας! Μετά τη μπόρα έρχεται πάντα η γαλήνη, μετά την καταιγίδα η ξαστεριά και μετά την δυστυχία η

ευτυχία! Θυμηθείτε αυτά τα λόγια, που σας λέω, σαν απόσταγμα των διδαχών του Παπουλάκου μας! Θυμηθείτε με! Κάτι γνωρίζω κι εγώ που σας μιλάω!...

Το βιβλίο αυτό γράφτηκε για δύο λόγους: Πρώτον, για να αποδειχθεί πόσο δίκιο είχε ο Παπουλάκος, που επαληθεύτηκαν οι προφητείες του και δεύτερον για ν' αποδειχτεί πώς τελικά θα επικρατήσει ο Παγκόσμιος θρίαμβος και όχι η καταστροφή του ανθρώπου, όπως ακριβώς είχαν προβλέψει οι παπουλάκηδες!

Καλή ανάγνωση, Ελληνίδες!...

Καλή ανάγνωση, Έλληνες!...

Κι όπως λέει ο ίδιος ο παρακλητικός κανόνας του Αγίου:

*«Τον Χριστοφόρον, αδελφοί, επαινέσωμεν, μετά λαμπάδων φαιινών εορτάσωμεν, παμφαεστάτην μνήμην τελούντες
σεπτήν, ούτος γαρ εφώτισε τα πυκνότατα σκότη,
πρόσωπα δ' εφαιίδρυνε των προθύμως σπευδόντων,
ακουτισθήναι λόγους φαιινούς,
και προαχθήναι εις τέκνα φωτόμορφα».*

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Το πραγματικό όνομά του ήταν Ιωάννης Πανουτσακόπουλος, με το παρατσούκλι Καρυδάς ή Καρυδόγιαννης.
2. Δε βιβλία: «Φάκελλος: Ελληνικό Θέατρο», Αθήνα 1980, «Υμνώντας τις Μούσες μου», Αθήνα 1981, «Για τον κλάδο της νίκης», Αθήνα 1982, κ.α.
3. Δε άρθρα μου στην εβδομαδιαία εφημερίδα «Νέοι Άνθρωποι», καθώς και το τρίτομο έργο μας «Οι Προφητείες του Ελληνισμού», Εκδόσεις Διακόπουλος.
4. Ο γνωστός μοναχός Νεκτάριος Μουλατσιώτης, καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Αυγουστίνου και Σεραφείμ του Σαρώφ, στο Τρίκορφο Δωρίδος, μέσα στο παρεμφερές βιβλίο του: «Παπουλάκος: Ο Άγιος της Πελοποννήσου», γράφει: «...Η γιαγιά δυστυχώς κοιμήθηκε, όταν εγώ ήμουν ακόμη έντεκα χρονών και έτσι δεν πρόλαβα να μάθω περισσότερα για τον μεγάλο Άγιο της Εκκλησίας μας. Ο Θεός όμως, που μας οδηγεί κατά θαυμαστό τρόπο εκεί που Αυτός θέλει, οδήγησε και τα δικά μου βήματα πριν 19 χρόνια περίπου, στην Μητρόπολη Καλαβρύτων και Αιγιαλείας. Εκεί έγινα μοναχός και διάκονος από τον Σεβασμιώτατο ποιμενάρχη της κ. Αμβρόσιο Λενή. Περιοδεύοντας τα χωριά και τις πόλεις της επαρχίας Καλαβρύτων, άκουσα και πάλι μετά από τόσα χρόνια για τον Άγιο Παπουλάκο. Ο πιστός λαός, μιλούσε και μιλά με πολύ σεβασμό για τον Άγιο Μοναχό που πέρασε από τα χωριά τους κηρύττοντας, κάνοντας θαύματα, και προφητεύοντας. Λίγο πιο έξω από την πόλη των Καλαβρύτων, όταν επισκέφθηκα το χωριό Άρμπουνα, οι κάτοικοι μού έδειξαν για πρώτη φορά την πατρική οικία που γεννήθηκε ο Άγιος...».
5. Το πραγματικό του όνομα ήταν Αναστάσιος Βάρδας με πολλές εμπειρίες από το υπερατλαντικό του ταξίδι στην Αμερική στις αρχές του περασμένου αιώνα, ο οποίος χρησιμοποιούσε άριστα την καθαρεύουσα, όπως τουλάχιστον αποδεικνύεται και από μαγνητοφωνημένες συνεντεύξεις, που του πήρα αργότερα, όταν άρχισα την δημοσιογραφική μου πορεία στη Σχολή Δημοσιογραφίας «Ο ΚΟΡΑΗΣ», με Διευθυντή Σπουδών τον κ. Τίτο Αθανασιάδη, σημερινό Διευθυντή της εφημερίδας «Απογευματινή».
6. Βλέπε: Επισκόπου Αυγουστίνου Ν. Καντιώτου, Μητροπολίτου Φλωρίνης: «Κοσμάς ο Αιτωλός (1714-1779)», Εκδοσις Ορθοδόξου Ιεραποστολικής Αδελφότητας «Ο Σταυρός», Αθήνα 1981.
7. Μπάρναρντ, Κρίστιαν (1922-2001). Διάσημος Νοτιοαφρικανός χειρουργός. Σπούδασε στο πανεπιστήμιο του Κέιπ Τάουν και ειδικεύτηκε στην καρδιοχειρουργική. Το 1956 έλαβε υποτροφία για τις ΗΠΑ, όπου τελειοποίησε τις σπουδές του, και ξαναγύρισε στη Νότια Αφρική. Το 1967 πραγματοποίησε στο Κέιπ Τάουν την πρώτη στον κόσμο εγχείρηση ανοιχτής καρδιάς. Το Δεκέμβριο του ίδιου χρόνου έκανε την πρώτη

μεταμόσχευση ξένης καρδιάς σε άνθρωπο. Ο ασθενής έζησε περίπου 20 μέρες. Η δεύτερη μεταμόσχευση υπήρξε περισσότερο πετυχημένη (2 Ιανουαρίου 1968) και ο ασθενής έζησε περίπου 19 μήνες με ξένη καρδιά. Από τότε και μέχρι το 1983 ο Μπάρναρντ πραγματοποίησε πολλές μεταμοσχεύσεις καρδιάς.

8. Κατσιαβόγιαννης (Ιωάννης Κατσιαβός). Διάφοροι ιστορικοί, όπως ο Γεώργιος Παπανδρέου ή ο Κωνσταντίνος Κυριακόπουλος τον θεωρούν ως μία μεγάλη επαναστατική φυσιογνωμία, ο οποίος στα χρόνια του Όθωνα πέρασε στην παρανομία και στο τέλος έγινε κι αυτός «παπουλάκης», αφού ντύθηκε το σχήμα του μοναχού και πέθανε σ' ένα μοναστήρι στην Ηλεία.

9. Βάχλια, η 1) Ορεινό χωριό του νομού Αρκαδίας (ύψος 620 μ.). Αποτελεί έδρα του ομώνυμου δημοτικού διαμερίσματος του δήμου Κοντοβάζαινας. Έχει 91 κατοίκους και βρίσκεται ΒΔ από το φράγμα του Λάδωνα. 2) Βάχλιας δημοτικό διαμέρισμα. Δημοτικό διαμέρισμα του δήμου Κοντοβάζαινας του νομού Αρκαδίας. Έχει δύο οικισμούς (Βάχλια και ΠέραΒάχλια) και 142 κατοίκους.

10. Τον τάφο του τον είδα προσωπικά το 1995, όταν επισκέφθηκα, μαζί με την μητέρα μου και τα ξαδέλφια μου Πόπη και Μιχάλη Θωμάκου το μοναστήρι της Αγίας Παρασκευής.

11. Άννινος, Μπάμπης (1842-1934). Λογοτέχνης και δημοσιογράφος από το Αργοστόλι. Εργάστηκε ως προξενικός υπάλληλος για ένα διάστημα στη Ρώμη και τη Νεάπολη. Επιστρέφοντας στην Ελλάδα αφιερώθηκε στη λογοτεχνία και τη δημοσιογραφία. Με πλούσιες εμπειρίες και βαθύτατη γνώση, κυρίως των Γάλλων ρομαντικών, ο Άννινος μπήκε στη φιλολογική κίνηση, για να εντυπωσιάσει με την αφηγηματική του χάρη, τη χαριτωμένη περιγραφή του, το πηγαίο χιούμορ, που διακρινόταν για τη λεπτότητα του, τον αυθορμητισμό και την ειλικρίνειά του. Τα κυριότερα έργα του, που δημοσίευσε με διάφορα ψευδώνυμα, είναι: «Λυκαυγές» (1871), «Εδώ κι εκεί» (1884), «Αττικά ημέραι» (1894), «Η νίκη του Λεωνίδα» (1895), «Όποιος φυλάει τα ρούχα του» και «Ζητείται υπηρέτης» (1898), «Η οικογένεια παραδαρμένου» (1913), «Νίκαι κατά βαρβάρων» (1913) κ.ά. Εξέδωσε την εβδομαδιαία σατιρική εφημερίδα «Άστυ» (1885), που πέρασε αργότερα στην ιδιοκτησία του αδερφού του Θέμου. (Εγκυκλοπαίδεια «Μαλλιάρης-παιδεία»).

12. Αναξιμένους, Τέχνη Ρητορική 35, 19.1

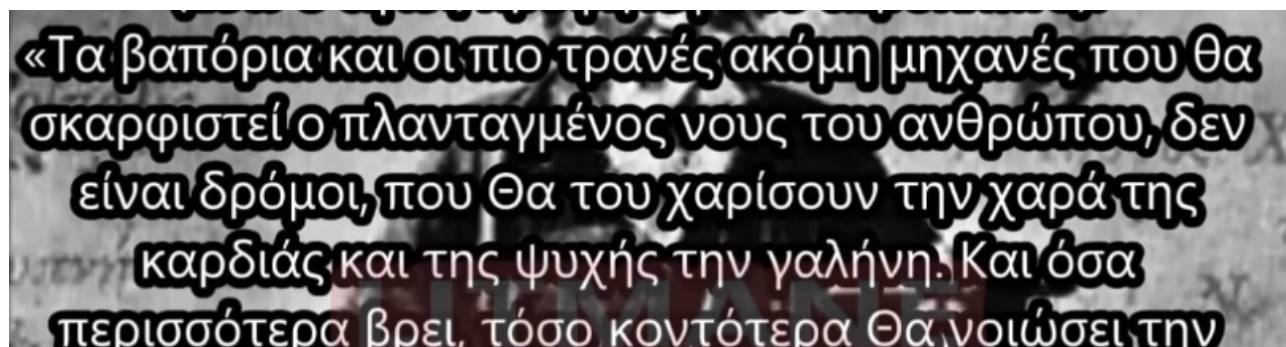
13. Βλέπε εξώφυλλο βιβλίου: Μπάμπη Άννινου: «Ο Παπουλάκης», Αθήνα 1925, σελίδες 7-13. Επανέκδοσις του έργου εν έτει 1995 υπό του εκδοτικού οίκου «Δημιουργία», του Αποστόλου Α. Χαρίση.

14. Ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός πέθανε το 1779 και ο Άγιος Χριστόφορος ο Παπουλάκος γεννήθηκε στις αρχές της δεκαετίας του 1780, ίσως και νωρίτερα.

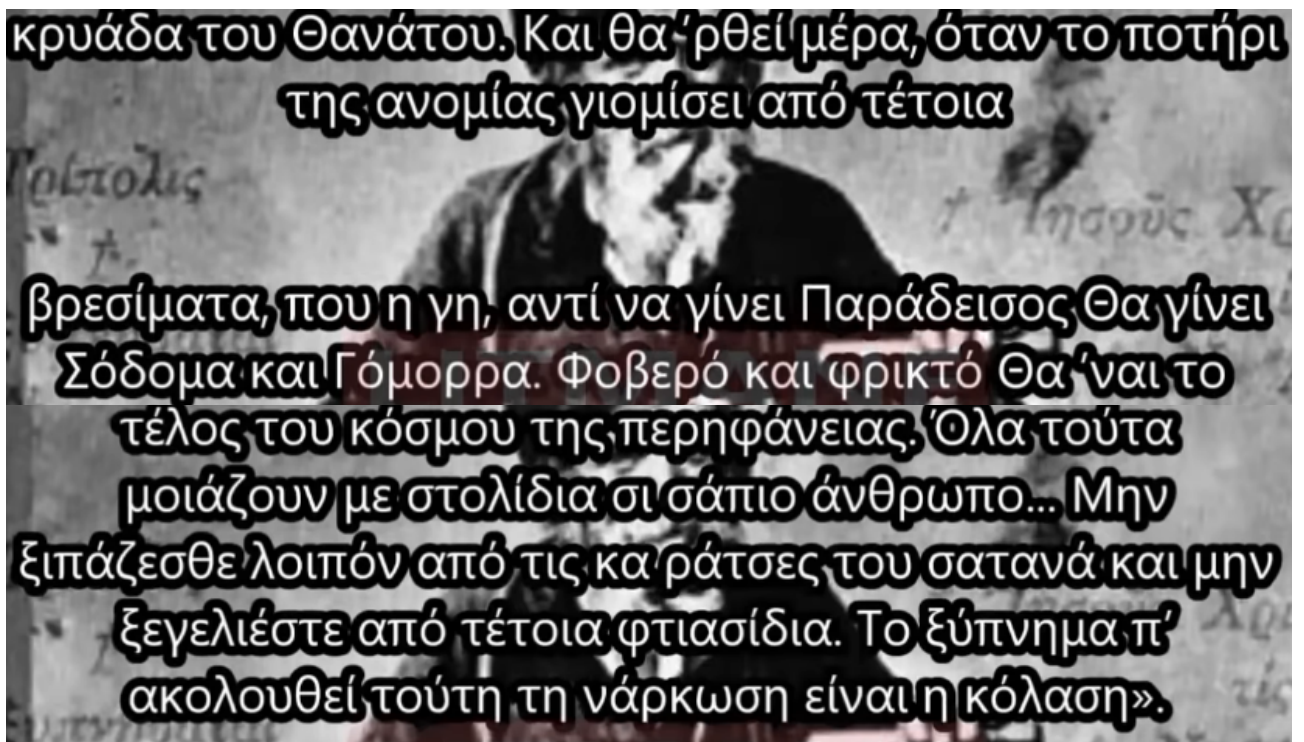
15. Κωστή Μπαστιά: «Παπουλάκος», Ογδόη Έκδοσις, 1987, Έκδοσις Κληρονόμων Κωστή Ι. Μπαστιά.

16. Καβάσιλας Νικόλαος (+1401). Ανιψιός του Νείλου, διάδοχος του μητροπολίτη Θεσσαλονίκης. Αναμείχτηκε στην έριδα του Ιωάννη ΣΤ' Καντακουζηνού με τον Ιωάννη Ε' Παλαιολόγο, καθώς και στην έριδα των ησυχαστών εναντίον του Βαρλαάμ και των ομοφρόνων του. Ιδιαίτερα διακρίθηκε για τη μυστική τάση του, που τον ανέδειξε ως έναν από τους πιο σημαντικούς μυστικούς θεολόγους της ορθοδοξίας. Στο «Περί της εν Χριστώ ζωής» έργο του ανέπτυξε τις απόψεις του, θεωρώντας πως η «εν Χριστώ» ένωση πρέπει να αρχίζει από αυτόν τον κόσμο. Άλλο έργο του είναι η «Ερμηνεία της Θείας Λειτουργίας». Έγραψε και εναντίον των Λατίνων τα έργα «Έλεγχος» και «Περί εκπόρευσης του Αγίου Πνεύματος».

ΠΗΓΗ »ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΚΚΕΤΟΣ: «Παπουλάκος: Άγνωστες Προφητείες και Θαύματα»

«Τα βαπόρια και οι πιο τρανές ακόμη μηχανές που θα σκαρφιστεί ο πλανταγμένος νους του ανθρώπου, δεν είναι δρόμοι, που θα του χαρίσουν την χαρά της καρδιάς και της ψυχής την γαλήνη. Και όσα περισσότερα βρει, τόσο κοντότερα θα νοιώσει την

**κρυάδα του Θανάτου. Και θα 'ρθεί μέρα, όταν το ποτήρι
της ανομίας γιομίσει από τέτοια**

**βρεσίματα, που η γη, αντί να γίνει Παράδεισος Θα γίνει
Σόδομα και Γόμορρα. Φοβερό και φρικτό Θα 'ναι το
τέλος του κόσμου της περηφάνειας. Όλα τούτα
μοιάζουν με στολίδια σε σάπιο άνθρωπο... Μην
ξιπάζεσθε λοιπόν από τις καράτσες του σατανά και μην
ξεγελιέστε από τέτοια φτιασίδια. Το ξύπνημα π'
ακολουθεί τούτη τη νάρκωση είναι η κόλαση».**